

N. E. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.

Διευθυντής

ΠΑΡΟΝΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Εκ τῆς διαταγῆς
τοῦ πρώτου τῶν ὁδῶν
Παιδαγωγικῆς καὶ Γε-
ρανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΑΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις ἐτησίᾳ δ: N. 8
" " ἡμ. " " 5
" ταῖς ἐκτὸς ἐτησίᾳ " " 10
" " ἡμ. " " 11
" τῷ ἑξωτερ. ἐτησίᾳ φρ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ῥωσικοὶ ἔρωτες Ἑμ. Γουζαλές, (μετὰ εἰκόνας). — Οἱ δύο Καλλιπύχνη,
(συνέχεια) ὁπ. Λόμπρου Ἑνιάλη. — Χλωὶς Μυθολογικὴ παράδοσις. —
Πικίλα. — Δύο ἐκ Λόμπρου. — Αἰνίγματα.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις λεπτὰ 10.
" ταῖς ἐκτὸς ἐτησίᾳ " 15.
" τῷ ἑξωτερικῷ ... " 25.
Φύλλον προκυβερνήτου " 50.

Μ. ἱρὸνεντι, ἵδοτι σὰς ἀγαπᾷ. (Σελ. 203. στίλ. 2.)

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GONZALEZ

V.

Συκοφανταί καὶ κακολογίαι

Ἡ πριγκίπισσα εἶχε σταματήσει συγχρόνως τὸν ἵππον τοῦ Τσερτοκόφσκυ. Οὗτος ἦτο ἡμιθανὴς ἂν οὐχὶ καὶ ἐντελὴς νεκρός.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔδραμε καὶ ἐγονυπέ-
τησεν ἐνώπιον τοῦ καθημαγμένου ἐκεί-
νου σώματος. Ἡ Βεράτσκα ἔριψε πρὸς
αὐτὸν αὐστηρὸν καὶ ψυχρὸν βλέμμα.

— Φύγε, δυστυχῆ, εἶπεν αὐτῷ, δὲν
βαίσι καταγγεῖλω.

— Νὰ φύγω! καὶ διατί, κυρία;

— Εἶδον τὰ πάντα, ἐπανελάθεν αὐ-
τὴ πλήρως ἀγανακτήσεως. Θὰ τολμή-
σῃς ν' ἀρνηθῇς, ὅτι εἶδον; Θὰ τολμή-
σῃς νὰ μὲ διαψεύσῃς, κύριε;

Ἡ αὐστηρότης τοῦ βλέμματός της
ἐτρόμαξε τὸν σημαιοφόρον. Ἐλαβε τὸ
κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός της καὶ ἠσπά-
σθη αὐτὸ ὡς ἱκέτης. Αὐτὴ ὠπισθοχώ-
ρησε μετὰ περιφρονήσεως καὶ βδελυγ-
μίας.

— Πριγκίπισσα, σὰς ὁμνῶ εἰς τὴν
τιμὴν μου, δὲν ἤθελον νὰ φονεύσω
τὸν ὑπάσπιστόν, ἀλλὰ νὰ τὸν σώσω.

Ἡ Βεράτσκα ἐποίησε σημείον τι δυ-
σπιστίας, ὅπερ κατελύπησε τὸν Ἀλέ-
ξανδρον.

— Ἐπεθύμουν νὰ σὰς πιστεύσω,

κύριε. Ἀλλ' εἴσθε λοιπὸν λίαν ἀδελῆος;

Ἀπὸ ἐκλύσεων ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ
γενναίου ἐκείνου νεανίου, ὅστις ἀνά-
κραζε μετὰ ἡττακτικῆς φωνῆς:

— Ἀλλὰ, καὶ διατί νὰ φονεύσω
τὸν ἀνθρωπινὸν τοῦτον; Σαῖς δὲν τὸν
ἠγαπᾶς.

Τὸ πρόσωπον τῆς Βεράτσκας ἠκτι-
νοβόλησεν. Ἡ κόρη, ὅμως ἀμέσως ἐπα-
ναλαβοῦσα τὴν παγεράν αὐτῆς αὐστη-
ρότητα, εἶπε:

— Πῶς δύνασθε νὰ ὁμιλῆτε τοιου-
τοτρόπως, ἐνώπιον ἐνὸς θνήσκοντος;

— Ἄ! ἂν αὐτὸς ἔδύνατο νὰ μὲ ἀ-
κούσῃ, θὰ μὲ ἐσυγχώρει, ἐψιθύρισεν ὁ
Ἀλέξανδρος, δένων τὴν πληγὴν τοῦ
ἐκείνου τοῦ διὰ τοῦ χειρομάκτρον

τῆς πριγγιπήσσης, ὅπως σταματήσῃ τὸ αἷμα.

Ὁ θνήσκων ἐξέβαλε βαρὺν στεναγμόν. Τὰ ἄχρα χεῖλη του διηνοίγησαν. Ἠνέφξε τὰ θαλάσσια ὄμματα του. Μετά τινα στιγμὰς ἀνεγνώρισε τὴν Βεράτσκα καὶ μειδιάματι ἐφαίδριμε τὸ πελιδνὸν αὐτοῦ πρόσωπον.

— Ἄ! ἡ καρδία του ἔρχισε νὰ πάλῃ. Ὁ Θεός; ἀποδίδει αὐτῷ τὴν ζωὴν. Δὲν θὰ ἀποθάνῃ! — ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις μετ' ἀρχτοῦ χαρᾶς, ἥς ὁ σημαιοφόρος δὲν ἐνόησε τὴν αἰτίαν.

Ὁ Τσερτοκόνσκις ἤγειρε τὴν καθημαγμένην κεφαλὴν του καὶ ἐφιθύρισε μετὰ φωνῆς ἀγωνιώδους:

— Τὴν χεῖρά σας, πριγγίπητσα, δώτε μοι τὴν χεῖρά σας. Δὲν θὰ τὴν κρατήσω πολὺ. Μόλις τὴν αἰσθάνομαι. Ναί, θὰ ἀποθάνω, ἀλλὰ παρατηρῶν ὑμᾶς. Εἶναι τελευταία ἡλικιὰ ἡκτίς φωτίζουσά με πρὶν ἢ βυθισθῶ εἰς τὸ αἰώνιον σκότος. Εἶθε καὶ ἐκεῖ νὰ ἡδυνάμην νὰ ὀνειροπολῶ περὶ ὑμῶν. Ἄ! ἡλπιζον εἰς ἡδύτερον μέλλον...

Ἡ Βεράτσκα ἐθλίψε τὴν παγωμένην τοῦ ὑπασπιστοῦ χεῖρα. Διὰ δὲ τοῦ βλέμματός ἐπέβαλεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ ζητήτῃ συγγνώμην.

— Τσερτοκόνσκι, σὰς λυποῦμαι ἐγκαρδίως, ἐφιθύρισεν αὐτός.

Ὁ ὑπασπιστὴς ἀνέσκιρτησε, καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρως μίσους πρὸς τὸν σημαιοφόρον.

— Λυποῦμαι, διότι προεκάλεσα τὴν ἀσύνητον ταύτην μονομαχίαν, προσέθετο ὁ Ἀλέξανδρος.

— Μινομαχίαν! ἐφέλλισεν ὁ θνήσκων μετὰ πικροῦ μειδιάματος. Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, δολοφόνε! Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ!

Ὁ σημαιοφόρος ἐφρικίασε, καὶ εἶπε:

— Καὶ σεῖς ἐπίσης, πιστεύετε, ... καὶ σεῖς! ... Ἄ! τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! Γνωρίζετε κάλλιστα ὅτι δὲν εἶμαι οὐτιδανός. Τὸ λέγετε διὰ νὰ ἐκδικηθῆτε. Δὲν τὸ πιστεύετε ὅμως. Ἀπόδοτέ μοι τὴν τιμὴν μου, Τσερτοκόνσκι. Θέλετε νὰ με ἀτιμάσῃτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τελευταίᾳ σας στιγμῇ; Θὰ φέρετε μεθ' ὑμῶν τὴν τιμὴν μου εἰς τὸν τάφον;

— Δὲν εἴθε σεῖς, ὁ θραύσας μοι τὴν ὁμοπλάτην; εἶπε μεγίστην καταβάλων προσπάθειαν ὁ ὑπασπιστὴς, καὶ ἐκδάλλων ὑποκώφους γογγυσμοὺς ἐκ τῶν πόνων.

— Ἦσθε χαμένος. Ἐσκόπευσεν τὸν ἵππον σας εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἦθελον νὰ σὰς σώσω ἐκ τῆς βασάνου...

— Καὶ τὴν ἐβραχύνετε, πράγματι. Εὐχαριστῶ, κύριε· τοῦτο εἶναι ἀληθῶς γενναῖον. Ἀλλὰ, σκοπεύετε καλλίτερον, ὅταν θέλετε...

— Ὡστε, με κατηγορεῖτε ἐπὶ προ-

δοσίᾳ καὶ δολοφονίᾳ! ἀνέκραξεν ὁ σημαιοφόρος.

Ἡ κεφαλὴ του ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους. Οἱ βραχίονές του ἔπεσαν κατὰ μῆκος τοῦ σώματος. Ὁ ἐγκέφαλός του ἐράνη προσβλήθης ὑπὸ παραλυσίαν. Ἡ θάνατος ἐαυτὸν ἐδύνάτο νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν εἰδεχθῶν τούτων φαινομένων τοῦ ἐγκλήματος. Πῶς νὰ δικαιολογηθῇ; Δὲν ἡδύνατο βεβαίως ν' ἀπειλήσῃ θνήσκοντα. Δὲν ἡδύνατο νὰ κατὰστρεψῇ πεποιθήσιν τόσο ἀμειλίχτου λογικῆς.

Ἡ Βεράτσκα ἐνόησε τὴν βεθεῖαν ἐκείνην θλίψιν, καὶ εἶπεν εἰς τὸν θνήσκοντα:

— Ἀπατάσθε, Τσερτοκόνσκι. Ὁ Ἀλέξανδρος θὰ ἐδίδοι τὴν ζωὴν του, ὅπως σὰς σώσῃ. Μὴ τὸν κατηγορήτε λοιπὸν ἐνώπιον τῶν μαρτύρων, οἵτινες ἔρχονται ἕδῃ.

— Πόσον τὸν ἀγαπᾷ! ἐσκέφθη ὁ ὑπασπιστὴς, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε.

— Ἄν ἐπίστευον αὐτὸν ἐνοχον ἐξηκολούθησεν ἡ νεῆνις, θὰ τὸν ἐδόξαστόμην, καὶ δὲν θὰ ἐπέτρεπον αὐτῷ νὰ μένῃ πλησίον σου.

Ὁ Τσερτοκόνσκις ἤπινισεν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί, καὶ εἶπε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς:

— Σεῖ, εἰδότε, Βεράτσκα. Μὴν εἰπῆτε ἄλλο ἢ τὴν γυμνὴν ἀλήθειαν. Ὁμολογήσατε εἰς πάντας ὅτι εἰδότε μόνον. Μὴ ζητήτε παρ' ἐμοῦ νὰ ψευσθῶ, Βεράτσκα. Ὁ θνήσκων δὲν πρέπει νὰ ψεῖδῃται... οὐδὲ ὅπως σώσῃ τὸν δολοφόνον του.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι εἰσέδυσαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ σημαιοφόρου, ὡς αἶχμη δολιχτηριώδους βέλους.

Ἡ νεῆνις ἐκυψεν πρὸς τὸν ὑπασπιστήν, καὶ εἶπεν:

— Ἀλλὰ, διατί θὰ διέπραττε τὸ ἀσύνητον τοῦτο ἐγκλημα; Διατί; αὐτὸς ἀξιωματικὸς τόσο νέος καὶ τόσο θερμῶς ἀγαπῶν τὴν μητέρα του;

— Ἄ! ὁ ἀγαθὸς υἱός! ἐφέλλισεν ὁ θνήσκων. Δὲν εἰξέυρετε λοιπὸν διατί τόσο ψυχρῶς με ἐδολοφόνησε... ἐνῶ ἐγὼ ἐμπιστευόμην ἀφελῶς εἰς τὴν τιμιότητά του;...

— Δύνασθε νὰ με προσβάλλετε κατ' ἀρέσκειαν, εἶπε διακλύσας αὐτὸν ὁ σημαιοφόρος, καταβεβλημένος ἐκ τοῦ αἵσγους. Εἴθε λίαν ἰσχυρὸς κατ' ἐμοῦ, διότι ἔχω τὸ ἀδίκον νὰ ζῶ, ἐνῶ σεῖς ἀποθνήσκετε!

— Τελειώσατέ με, λοιπὸν! πλήξατέ με! ἐμποδίσατέ με ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλήσω! εἶπε μετ' ἀπεριγράπτου μίσους ὁ Τσερτοκόνσκις.

— Ἀλέξανδρε, τρέξατε νὰ ἀναγγεῖλατε τὸ δυστύχημα τοῦτο εἰς τὸν πατέρα μου, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ἡ Βε-

ράτσκα, καὶ εἰπέε εἰς τὸν ἀμαχηλάτην νὰ φέρῃ ταχέως τὸ ὄχημα. Πρέπει νὰ μεταφέρωμεν τὸν φίλον μας εἰς τὸ φρούριον ἀνευ ἀναβολῆς καὶ νὰ προσκαλέσωμεν τὸν ἱατρὸν.

Ὁ σημαιοφόρος δὲν ἐκινήθη. Ἡ πριγγίπητσα ἔρπασε τὴν ἀδρανῆ χεῖρά του.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ πιστεύσω καὶ ἐγὼ ὅτι εἴθε ἐνοχος;

Ὁ Ἀλέξανδρος ἠτένισεν αὐτὴν μηχανικῶς, καὶ οἱ ἐκπεπληγμένοι ὀφθαλμοὶ του ἐδείκνυν ὅτι τὸ λογικὸν δὲν ἐλαιοῦργει πλέον.

— Ὁ δυστυχὴς! ἐφιθύρισεν ἡ Βεράτσκα.

— Τὸν λυπεῖσθε; εἶπεν ὁ θνήσκων. Ἄ! αἱ γυναῖκες θὰ συγχωροῦσι πάντοτε τὸ ἐγκλημα... οὐτις ἡ αἰτία ἢ τὸ μυστικόν... εἶναι ὁ ἔρως!

— Ὁ ἔρως! ἐπανελάθεν ἡ πριγγίπητσα.

— Σιωπήσατε, ἀνέκραξεν ὁ σημαιοφόρος, ἀφουπυσθεὶς ἐκ τοῦ ληθάργου, ὑπὸ τῆς λέξεως ταύτης, ἥς ἐνόησε τὴν σκανδικὴν δουλιότητα.

— Μὲ ἀπειλεῖ! εἶπεν ὁ Τσερτοκόνσκις, ὅπως ἐξησθενημένος. Εἶναι λίαν οὐτιδανός!

Ὁ Ἀλέξανδρος κατέστη πελιδνός.

— Ὡ! με ἐνόησεν, προσέθετο ὁ θνήσκων. Ὅτι δὲν ἐτόλμησε... νὰ σὰς εἰπῇ... Βεράτσκα... θὰ τολμήσω... ἐγὼ... ἀντ' αὐτοῦ...

— Σιωπήσατε, πρὸς Θεοῦ! εἶπεν ἐκτετυκῶς ὁ Ἀλέξανδρος... Ἀάβετε οἶκτον!...

Ὁ ὑπασπιστὴς ἐράνη ἀπαντῶν αὐτῷ διὰ τοῦ βλέμματός:

— Ἐλαβες σὺ οἶκτον δι' ἐμέ!

Δὲν ὠμίλησεν ὅμως, ἐξοικονομεῖ τοὺς λόγους του, διότι ἡσθάνετο τὸν θάνατον προσεγγίζοντα καὶ παγόνοντα τὰ χεῖλη του.

— Ὁμιλήσατε λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ νεῆνις. Ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν, Τσερτοκόνσκι, τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, τὴν ὁποίαν αὐτὸς τόσο φοβεῖται.

Ὁ θνήσκων συνεκέντρωσεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, καὶ κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης:

— Μὲ ἐφόνευσε, Βεράτσκα, διότι σὰς ἀγαπᾷ.

— Αὐτός, ὁ Ἀλέξανδρος! ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις, συγκινηθεῖσα βιαίως ἐκ ταπεινώσεως καὶ χαρᾶς, ἣν δὲν ἤθελε νὰ ἐκδηλώσῃ.

— Ναί· ὁ υἱὸς τῆς Ναθαλίας... ἀγαπᾷ τὴν κόρην τοῦ πριγγίπης Μουριάκιν... τὴν ὑπερήφανον Βεράτσκαν... Ἰδοὺ, διατί ἐγὼ ἀποθνήσκω!

Ἡ ἐρωτικὴ αὐτὴ ὁμολογία, ἀπαγγελλομένη διὰ τοῦ στόματος ἀποθνή-

σκοντος ἀντεραστοῦ, παρήγαγεν ἐπὶ τῆς πριγγίπης παραδόξον καὶ ἀπαισίαν ἐντύπωσιν. Ἡ προσβληθεῖσα ὑπερηφανία τῆς δὲν ἠδύνατο νὰ κωλύσῃ αὐτὴν ὅπως μὴ κλονισθῇ ὑπὸ τῆς μυστηριώδους ταύτης ἀλύσεως τῶν περιστάσεων, αἵτινες ἐφαίνοντο συνδέουσαι τὴν τύχην τῆς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Αὐτὴ θὰ ἀπέκρουε περιφρονητικῶς τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμόν, ὃν ὁ σημαιοφόρος θὰ ἐτόλμα νὰ προσέρῃ περὶ τοῦ ἐρωτός του, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀπροσδόκητος διακήρυξις τὴν κατέλαβε ἀπράσκειον, καὶ αὐτὸ ἐστὶ τὸ ὑποτιθέμενον ἐγκλημα, ὅπερ ὁ Τσερτοκόνσκι μετὰ τοῦ ἐρωτός τούτου συνέδεε, ἐδίδεν εἰς τὸ πάθος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἄγριον μαγιστεῖον, ὅπερ ἐμέθυσε τὴν πριγγίπηςσαν.

— Ἀκούω τὸ ὄχημα τοῦ πατρός μου, εἶπεν αἶφνης. Ἀρετὴ με νὰ σῶσω τὸν Ἀλεξάνδρον. Μὴ μὲ διαψεύσῃτε, φίλε μου.

— Πουχάσατε... ἐφέλκισεν ὁ θνήσκων, ... οὐδὲν θὰ εἰπῶ... περὶ... τῆς αἰτίας... τῆς δολοφονίας!

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐκλείσθησαν.

— Θεέ μου! ἐδέσθη ἡ Βεράτσα, μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἄνθρωπος αὗτος.

Τὸ ὄχημα τοῦ πρίγγιπος Μουριάκιν ἐφθάνεν ἐκ τοῦ ἄλλους. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν καὶ ὁ συνταγματάρχης Γουροσλώφ ἔτρεχεν ἐκ τῆς παιδείας. Ἀμφότεροι εἶδον τὸ αἵματηρόν δράμα καὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἐμίντευσαν.

— Ἰδοὺ δυσάρεστος ὑπόθεσις, Ἀλέξανδρε, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ Τσερτοκόνσκις ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, προσεπάθησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἀντὶ φωνῆς ἐξῆλθε τοῦ στόματός του ρόγχος θανάτου.

— Τίς σὲ ἐφάνευσεν; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

Διὰ τοῦ βλέμματός ὁ ὑπασπιστὴς ὑπέδειξε τὸν ἀντεραστὴν του, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐπεσε βαρεῖα. Ἀφρὸς ἐρυθρός ἐξῆλθε τῶν χειλέων του. Ἦτο νεκρός.

— Μονομαχία, ἀνευ μαρτύρων, ἐκκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης. Πράγμα σπουδαῖον, σπουδαιότατον!

Ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἡ πριγγίπηςσα διὰ στυμίου ταχέος καὶ ἐπιβλητικοῦ τὸν ἀνέχαίτισε.

— Μονομαχία τῷ ὄντι, ταγματάρχχα Γουροσλώφ, ἀπήντησεν ἐρυθρῶν.

— Μάρτυρες, κύριοι, ἦσαν, προσέθετο ἡ πριγγίπηςσα. Ἦμην ἐγὼ. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐμονομάχησαν ἐριπποι διὰ τοῦ πυροβόλου, ὡς πράττουσι συχνάκις οἱ Ἀμερικανοί.

— Εἶναι δυσάρεστον! Ὁ Θεὸς τὸ εἰξεύρει. Ἐπεθύμουν νὰ θραύσω κάλ-

λιον τὸ τουρκικὸν ταμδούκιόν μου, καὶ αὐτὴ ἡ μονομαχία νὰ μὴ συμβῇ! Ἀξιωματικοὶ βῶσσοι νὰ μονομαχήσωσιν ὡς μέθυσοι Ἀμερικανοί! Καὶ εἰς σημαιοφόρος μετὰ ὑπασπιστοῦ προσέτι! Κακὴ ὑπόθεσις!

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔμεινεν ἀκίνητος, χαμνιστῶν, κατώχρος ὡς ἐνοχος. Καὶ ὁμοῦ, εἰδαιμονία ἐπλημύρει τὴν καρδίαν του. Ἡ Βεράτσα δὲν προσέβληθη ἐκ τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως τοῦ Τσερτοκόνσκι. Δὲν κατεκεραύνωσε διὰ τῆς περιφρονήσεώς τῆς τὸν ταπεινὸν σημαιοφόρον, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Τὸν ἐπροστάτευσεν, τὸν ὑπερήσπισε, τὸν ἐσώσε. Ἐδεβαίου τὴν ἀθωότητά του, εἰς τὴν ἱστίαν δὲν ἐπίστευσεν. Ἐνώπιον τοῦ ἡρωτικισμοῦ ἐκείνου πτώματος, ὁ νεκρὸς ἀξιωματικὸς ἐξυπνος ἐβλέπεν ἐκ τῶν ὄνσεων ἐκείνων, ἅτινα εἶναι οἶοναι ὁ σπασμὸς τῆς εἰδαιμονίας.

— Καὶ διὰ τί ἡ μονομαχία αὕτη; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ συνταγματάρχης Γουροσλώφ.

— Ἀρετὰ ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ ταύτου θέματος! εἶπεν ὁ πρίγγιπς Μουριάκιν. Συνταγματάρχα, βοηθήσατε τὴν θυγατέρα μου νὰ ἀναδῇ εἰς τὸ ὄχημα. Ἰδέτε, εἶναι καὶ αὐτὴ ὡρὰ ὡς πτώμα. Δὲν ἔγνωσκε ὅτι ἡ πτωχὴ μου Βεράτσα εἶναι νευρική εἰς τὸν ἐσχάτον βαθμόν. Ἡ κατηραμένη αὕτη μονομαχία θὰ προξενήσῃ αὐτῇ ὀκτὼ ἡμερῶν τοῦλάχιστον ἡμικρανίαν. Εἰς τὸν διάβολον οἱ μονομάχοι!

Ὁ Γουροσλώφ μετέφερε τὴν πριγγίπηςσαν εἰς τὸ ὄχημα, εἰτα ἀπεμακρόνθη βραδέως καὶ ἐπανῆλθε εἰς τὸν σημαιοφόρον ψιθυρίζων:

— Ἰδοὺ δύο νέοι πετεινοί, οἵτινες ἐφώνησαν πολὺ δυνατὰ. Ὁ εἷς καίτοι ἤδη νεκρός. Ὁ ἄλλος δὲν εἶναι εἰς καλλιτέραν θέσιν. Θὰ χάσῃ τὸν βαθμόν τιμῆς καὶ θὰ γίνῃ ἐπλοῦς στρατιώτης. Εἰς τὴν θέσιν του, θὰ ἐπεθύμουν κάλλιον νὰ εἶχα μίαν σφαῖραν εἰς τὴν κεφαλὴν.

Πρὸς τὴν Μάρφαν Γρηγ. ρόδιον, μοναχὴν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἀγίας Ἀννης:

Εἰς Κίεβον.

Διατί νὰ μὴν ἦμαι παρὰ σοί, προσφιλεῖς καὶ ἁγία Μάρφα, κεκλεισμένη ἐν τῷ κελλεῖῳ σου, ἐλευθέρᾳ νὰ δέωμαι καὶ νὰ ὑποφέρω, μικρὴν τῶν εθονερῶν βλαβερμάτων; ὦ! ἔχω ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ μοναξίας!

Εὐλιπρεπὴς εἴλη τῆς νεότητός μου, πόσον μεμακρυσμένη μοὶ φαίνεται ἡ εὐδαιμόνιον ἐκείνη ἐποχὴ, καθ' ἣν οὐδὲ

λως φροντίζουσαι περὶ τοῦ μέλλοντος, διασκεδάζομεν ὀλισθαίνουσα διὰ τῶν ἐλαχίστων ἐπὶ τῶν πεπηγότων ὑδάτων τῆς Γουαίας Ρουφαίας, καθ' ἣν ἐτρέχομεν καὶ κατηγρόμεθα τὰ ἐξ ἐπετεκληρυμένης χιόνος ὄρη, βάλλουσαι ρωνὰς χαράς, καθ' ἣν αἱ ὑπὸ τὸν πένθιμον οὐρανὸν παιδιάδες μας, κεκλεισμέναι ὑπὸ τῆς χιόνος ἐθελγον τὰ ὄργανά μας καὶ τὰς παιδικὰς καρδίας μας, ὡς ἂν ἦσαν οἱ μαγικαὶ κηποὶ τῆς Ἰδέμ!

Σὲ βλέπω ἔτι, Μάρφα, μετὰ τὸ μικρόν σου ρόδιον πρόσωπον, σοβαρὰν καὶ γλυκεῖαν, ζητοῦσαν νὰ μὲ ἀναγκασίῃ, καὶ ὠχρῶσαν, ὅτε ἀσυνέτως ἐκοπτον ἐκτός τοῦ παλαιοῦ ἡμῶν ἐλαχίστου, τοῦ ἔχοντος σχῆμα κύκλου, ἥ ὅτε ἡ χιὼν ἐρρήγνυτο ἐνοίγουσα ὀπισθεν ἡμῶν βάρβαρόν τι.

Ἀνεκκοινοῦμεν ἀμοιβαίως τὰς ὀνειροπολήσεις μας, ἐν παιδικαῖς ὁμιλίαις καὶ ἀπλοῖκαῖς ἐξομολογήσεσι. Σὺ ἐπόθεις τὸν μονήρη βίον τῶν πτωχῶν μοναχῶν τῆς Σουδζάλης ἢ τοῦ Κιέβου, ἐσχολουμένων νὰ καλύπτωσι δι' ὠραίων χρωμάτων τὰς κατὰ τὸν ἀπλοῦν καὶ βάρβαρον βυζαντινὸν εὐθρόν ἐξωγραφημέας κατίσχν υ, εἰκόνας. Σὺ ἐτρέμαξες τὴν πάλιν τοῦ κόσμου καὶ τὰς θυέλλας τῆς καρδίας, αἵτινες σοὶ ἐφαίνοντο τερατώδεις ὅσον καὶ ἡ ἁμαρτία.

Ἡ ζωὴ σοὶ ἐφαίνετο ὡς εἰς ἄγονος ἔρημος, διακοπτομένη ὑπὸ ἀδύσσωτων, ἐνῶ δι' ἐμὲ ἦτο θάλασσα, ὅτε μὲν κυανὴ καὶ χρυσαίζουσα, ὁ δὲ δὲ πένθιμος καὶ μαινομένη, πάντοτε ὅμως μυστηριώδης.

Τὸ ὁρμητικὸν τοῦ χαρακτῆρός μου καὶ ἡ ὑπερηφανία μου σὲ ἐτρέμαζον. Ἐλυπεῖσθαι διὰ τὴν ἐπιμονὴν μου ἐν τῇ ἀνταρσίᾳ καὶ τῷ ψεύδει. — διότι ἐτόλμων νὰ ψεύδωμαι, ὅπως ἀντιστῶ εἰς τὴν ἀδικίαν. Ἐνίστατο ἡμῶν εὐσεβεστέρα σου, Μάρφα. Κατηπαζόμεν τὰς ἀγίας εἰκόνας μετὰ παραφρεσῶν δακρύων, ὅπως εἰσακούωσιν ἀσημάντου τινὸς παρακλήσεως. Ἀλλοτε κατηγρόμην αὐτὰς ὡς σὺ βόλᾳ ἀνίσχυρα καὶ ψευδῇ, μετὰ τόσας ἀγανακτήσεως, ὥστε ἔτρεμες σύσσωμος. Τότε, ἁγία Μάρφα, ἐδέεσο ὑπὲρ ἐμοῦ κρυφίως, ταπεινῶς, μεθ' ὑπομονῆς ὑπερτάτης, ἐνῶ ἐγὼ ὠργιζόμην καὶ σὲ ἐχλεύαζον.

Σὲ ἐδασάνισα λίαν διὰ τῶν ἰδιοτροπιῶν καὶ τῶν παραφρεσῶν μου. Ἀλλὰ σὺ ὑπέμενες ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἐκτοτε ἡσκέισα ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀγίας! Ἄν ἐν στιγμῇ παραφρεσῶν ἐτυπτον ἀδεξίαν δούλην, ἥτις εἶχε ρίψει ἐπὶ τῆς ἐσθῆτός μου ρονίδα ὕδατος: ἂν διὰ τῆς χρυσοβελόνης μου ἐτρέπων τὴν ὠμοπλάτην τῆς γυναικός, ἥτις δὲν εἶχε διευθετήσῃ καλῶς τὴν κόμην μου, αὐ ἐσπευδες νὰ ἐπανορθώσῃς τὰ σφάλ-

ματά μου δι' ἀγαθοῦ τινος λόγου, ἢ χρηματικοῦ δώρου. Ἄν ἤμην ἀσθενής, σὺ ἠγούρνεις παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν μου, ἡ.α.πτε; λαμπάδας εἰς τὰς εἰκόνας καὶ ἰδέεσο ὑπὲρ ἐμοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφῆς. Καὶ σήμερον ἐτι δὲν ζῆς ἢ διὰ τὸν Θεὸν καὶ διὰ τὴν προσφιλή σοι Περράτσαν. Ἡ ὑπαρξίς σου εἶναι ἢ ἡ ἐξάγνις τῆς ἰδικῆς μου. Ὡ γλυκεῖα καὶ τρυφερά κόρη! Ἀζίζεις ἑκατοντάκις πλέον ἢ ἡ ἀχόριστός σου φίλη ἐνώπιον τοῦ αἰωνίου, διότι οὗτος γινώσκει τὰ μύγια τῶν καρδιῶν ὡς τοὺς ἐν τῷ πυθμένι τῆς θάλαττης κρυμμένους κόκκους τῆς ἄμμου!

Ὅτε μὲ κατέλειπες, ὅπως εἰσείθης ἐν τῇ μονῇ τῆς ἁγίας Ἀννης, μεθ' ὅλας τὰς παρακλήσεις, τὰς κραυγὰς καὶ τὰ δάκρυά μου, μοι εἶπες, προτριλῆς ἀδελφῇ μου, ὅτι ἐγκαταλείπεις τὸν κόσμον, διότι ἡ ψυχὴ σου λίαν ἀσθενής εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἀντλή ἰσχύον ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ διότι ἡσθάνεσο ἐαυτὴν ἀνίσχυρον νὰ ἀνισταθῇ εἰς τοὺς πειρασμούς τοῦ κακοῦ. Εἰς ἐμὲ δέ, αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἑσπέραν—Ὡ! δὲν ἐλητηρόνησα τὴν προφητείαν ταύτην, ἥτις μοι ἐνεποίησε παραδόξον ἐντύπωσιν,—προεἶπες, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀγαπήσω, διότι—κατὰ σέ—ἐστερούμην τῆς ἀγνοήτου καὶ τῆς ὑπακοῆς. Σὺ—προτέθηκες—οὐδέποτε θὰ ὑπακούσῃς εἰς τύραννον, καὶ θὰ περιφρονῇς τὸν ἄνδρα, ὅστις ἤθελε σὲ ὑπακοῦει τυφλῶς.

Ἐσκέρθην συχνάκις τοὺς λόγους τούτους, οἵτινες ἐχαράχθησαν ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὡς τὸ Μαρτὶ, Θεοκλ., Παρὲ ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας. Ἐπὶ πολὺ ὁ κόσμος σὲ ἐδικαίου, τόσον μοι ἐφαίνετο κενός, τόσον αἱ λαμπρότεραι αὐτοῦ ἰδέαι μοι ἐφαίνοντο ἀνούσιοι καὶ ψευδεῖς. Δὲν τὸ ἀγνοεῖς, Μάρφα, ὑπὸ τὸ φαινόμενον πνεύματος φαντασιοπλήκτου καὶ ἐλαφροῦ κρύπτω σιδηρὰν θέλησιν καὶ καρδίαν ἀδάμαστον. Τὸ ἐνστικτὸν τῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τοῦ κακοῦ, τῆς οὐτιδανότητος, τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ὑποκρισίας, ὑπάρχει ἐν ἐμοί. Ἐκ τῆς φυσικῆς ζωῆς ἀγαπῶ πρὸ πάντων τὰς κινδυνώδεις ἀσκήσεις. Ἐν τῷ εἰδικῷ βίῳ, ἔχω μέγα καθῆκον νὰ ἐκπληρώσω. Εἶμαι ἱκανὴ νὰ ἀγαπήσω μόνον τὸν Θεόν, ἐν ἐλλείψει ἀνδρὸς ἀξίου δι' ἐμέ. Ἀλλ' ἐν τῷ ἀσκητικῷ βίῳ θὰ ἦμαι πλήρης πάθους, ὡς ἡ ἁγία Θερεσία, καὶ δὲν θὰ δύναμαι νὰ ὑπομείνω τοὺς αὐστηροὺς καιόνες καὶ τὸν περιορισμὸν τῆς Μονῆς, οἵτινες ἐκνευρίζουσι τὰ ὑψηλόφρονα πνεύματα ἄχρι τοῦ μαρκαμοῦ, ἢ τὰ ἐξάπτουσιν ἄχρι τῆς παραφροσύνης. Ἐκρίνα δὲ ἐπὶ πολὺ, ὅτι εἶχες ἀναγνώσει τὸ ἀληθές μου ὠροσκόπιον καὶ ὅτι ὁ ἔρω; θὰ κατηναλοῦτο ἀγόνως

ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ὡς μαραίνονται τὰ ὑψηλάρινα ἐκεῖνα δένδρα, ὧν ἡ εὐωδία δὲν ἐφαίδρυνε θνητόν.

Καὶ ὅμως ὁ χρησμὸς σου ἐψεύσθη, ἀγαπητῇ μου Μάρφα. Ἐλητηρόνησες ὅτι ἡδυνάμην νὰ ἀγαπήσω τὸν ἄνδρα, χάριν τοῦ ὁποίου θὰ μὲ ἐταπείνου καὶ περιφρονῇ ζήλοτυπος ὁ κόσμος, ἔν εὐχαριστοῦμαι νὰ περιφρονῶ. Ἐλητηρόνησες ὅτι ἡδυνάμην νὰ ἀγαπήσω τὸν ἄνδρα, ὅστις χάριν ἐμοῦ θὰ προσκάλει, ἀνευ κομπασμῶν, τὴν ρωσικὴν κοινότητα, καὶ ὅτι θὰ ὑπεστήριζον αὐτὸν ὅπως ἀνθέξῃ εἰς τὸ σχεδὸν ἀσύνετον τοῦτο ἔργον.

Ἐν τῷ μίσῳ τῶν προῶρων τούτων γερόντων, τῶν παρασιμαρῶν κυρίων, χομερῶν καὶ διεσθαρμένων, οἵτινες δαπανῶσιν ἐν τῇ κραιπάλῃ, τῷ παιγνιδίῳ, ταῖς ραδιουργίαις, ἢ ταῖς βίαις πράξεσιν τὴν ἐκνηρὰν αὐτῶν ἐνεργητικότητα, εὗρον καρδίαν τολμηρὰν καὶ εἰλικρινῆ, ἥς ἅπανα ἡ φιλοδοξία συγκεντροῦται εἰς τὸν ἔρωτά μου. Εἶναι νέος τις ὅστις, ὅπως μὴ μὲ ἀφήσῃ νὰ κατ' ἴσως, ἐν πλήρει χορῷ τῆς αὐλῆς, ἐτόλμησε νὰ παραβιάσῃ τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, κινδυνεύων νὰ δυσαρστήσῃ τὸν Τσάρον. Δὲν εἶναι οὗτος πτηνὸν σπάνιον καὶ περίεργον ἐν τῇ ρωσικῇ γῇ; Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον, Μάρφα. Ἐφόνευσεν ἐν νομαλίᾳ ἓνα τῶν μνηστήρων μου, τὸν ὑπασπιστὴν Τσερτοκόνσκι. Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην, καθ' ἣν σοὶ γράφω, περιμένομεν μετ' ἀγωνίας εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ. Δέου εἰς τὸν Θεὸν μετ' ἐμοῦ, ὡς ἁγία μου Μάρφα, ὑπὲρ τοῦ Ἀλεξανδρου, διότι ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὰς προσευχάς σου καὶ . . . τίς οἶδε; . . . Ὁ Τσάρος εἶναι ἐνίοτε ἐπιεικής . . . Ὁ Ἀλέξανδρος προεκλήθη . . . Πρὸ δύο ἐτῶν, ὁ πρίγκιψ Δολγορούκης ἐμονομάχησε, καὶ ἐτιμωρήθη ἀποσταλὴς εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Καυκάσου . . . Ἀ, Μάρφα, ματαίως προσπαθῶ ν' ἀπατήσω ἐμαυτὴν . . . Ενδόμυχος φωνὴ μοι λέγει, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος θὰ τιμωρηθῇ αὐστηρῶς. Πηγαίνω νὰ προσευχηθῶ, ἀδελφῇ μου, ἐνώπιον τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Εἶθε αὗται νὰ οἰκτιρώσι τὴν ἀπελπισίαν μου! . . .

Δεύτερον ἀπόσπασμα

Πορεύομαι, Μάρφα, ἐν τοῖς χοροῖς καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀλλ' ἔχω τὴν καρδίαν νεκράν. Δὲν θὰ μὲ κατηγορήσωσι πλέον ἐπὶ φιλαρεσκίᾳ. Μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ κρύψω τὴν ἀνησυχίαν, ἥτις ἀπαύστως μὲ κατατρώγει. Ὁ κόσμος ἀναμφιβόλως ἐκδικεῖται. Δὲν ἀπαιτεῖ τὴν φυσικότητα, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν. Θέλει νὰ ἀνήκῃ εἰς

αὐτόν, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ μόνου. Πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς αὐτῷ τὴν ψυχὴν σου, ὅπως τὴν βασανίζῃ κατ' ἀρέσκειαν. Ἀλλὰ κρύφον ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας σου ἔρωτα, ὅστις καὶ σὲ αὐτὴν ἐτι τρομάζει, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐνόει, καὶ θὰ κατεδίωκε διὰ τῶν σκληρῶν αὐτοῦ σαρκασμῶν. Ὡ! τότε, ἂν λησμονήσῃς νὰ με διδάσῃς κατὰ τὰς φαντασιοπληξίας σου, σὲ καταδικάζει καὶ σὲ στιγματίζει ἀμειλίκτως. Ἐγὼ εἶμαι ὁ μάρτυς τῆς ἡμέρας, ὅστις κατεδικάσθη εἰς τὸν λιθοβολισμὸν.

Ὡ Μάρφα! πόσον ὑπέρογον! Ὁ πατήρ μου, ὁ τόσῳ ἀσθενὺς χαρακτήρος ἄλλοτε, κατήντησε δεσπότης. Ἡ κάλαμος μετεβλήθη εἰς σίδηρον. Χθὲς τὸ ἑσπέρας μοι εἶπεν ὅτι, ὅπως ἐπιβάλλω σιγὴν εἰς τὰς συκοφαντίας, ἔπρεπε νὰ παρεμβῶ εἰς τὸν χορὸν τῆς πριγκιπίσσης Βετουκίωφ. Ἡ εἰσοδός μου ἐνεποίησεν αἰσθήσιν. Ἀλλοτε τοῦτο ἦτο θρίαμβος μεθύων τὴν κουφότητά μου. Χθὲς ἀνέγων εἰς πάντων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰδός τι οἴκτου, περισργείας, ἢ προσπεποιημένης περιφρονήσεως. Ὁ κόσμος καὶ ὁ κ. Ροσθλάνς μὲ ἐπλησίασαν. Ἀγνοῶ τί εἶπον αὐτοῖς, τοὺς εἶδον ὅμως ὅτι μὲ παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως. Ἡ κεφαλὴ μου ἔκαιε, καὶ ἐνθυμούμην ὅτι εἶχον προκαλέσει τὸν Ἀλέξανδρον. Ἡ συνομιλία τῶν ἀνθρώπων τούτων τοῦ κόσμου μὲ ἐδάρυνε. Ὁ νέος Γάλλος μοι προσέφερε τὸν βραχίονα καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνιδίου, Ἐσιώπων, ἔχουσα δὲ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τινος ὑάλου, ἐκρυπτόμην ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος τοῦ παραθύρου. Ἐκεῖθεν ἤκουον φλυαρούσας τὰς χήρας, αἵτινες ἐλάμβανον μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον. Κατῶρθωσα δ' ἐπὶ τέλους ν' ἀκούω μηχανικῶς, καὶ τοι ὄνειροπολοῦσα πράγματα λίαν μεμακρυσμένα.

— Καὶ πῶς ἔχει τὸ θάρρος νὰ φαίνεται! Ἐλεγεν ἡ μία, ὠργισμένη διότι ἔχασε δύο ρουβλία.

— Τοῦλάχιστον νὰ μὴν ἐκαυχᾶτο ὅτι αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἡρώς τοῦ σκανδάλου; ἐψιθύρουν ἄλλη.

— Καὶ ἀμφότεροι ἐφρονεύθησαν! Φρικῶδες! φρικῶδες! Ἐγνωρίζετε, πιστεύω, τὸν ὑπασπιστὴν; Τί θελητικὸς στροβιλιστὴς ἦτο αὐτός ὁ Τσερτοκόνσκι, καὶ τί κομψός! Ὅτε μοι ἀνήγειλαν τὴν καταστροφὴν, ἐγέμισα δύο μανδύλια δάκρυα . . .

— Ὅποια δυστυχία διὰ τὸν θεῖόν σου τὸν στρατηγόν! Εἰς ποῖον θὰ ἀφῇσῃ τώρα τὴν παρουσίαν του;

— Μοι γράφουσιν ἐκ Πετρούπολης,

ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐτρελλάθη ἀφοῦ ἔχασε τὸν ἀνεψιὸν του.

— Ἦκουον, καὶ ἡ καρδίᾳ μου κατεσπαράσσεται, τὰς φλυαρίας ταύτας. Ἐγὼ, ἦν ἐγνώριστες τόσῳ τολμηρᾷ, Μάρσα, δὲν ἐτόλμων νὰ κινηθῶ. Ἰσως αἱ ἐχιθινόγλωπσαι ἐκεῖναι γυναῖκες ἐγνώριζον ὅτι ἤμην ἐκεῖ καὶ ἤκουον...

— Εἶδετε τὴν πριγγίπησαν Μουριάκιν; ἠρώτησεν ὁ κόμισ Βετουκῶφ διερχόμενος. Τὴν ἔχω προσκαλέσει εἰς τὴν μαζοῦρκαν, εἶναι πάντοτε ἡ βασίλισσα.

— Αὐτὴ κάμνει πολὺ καλὰ νὰ χορεύῃ, ὅπως λησμονῇ, εἶπεν ἡ γραῖα κυρία.

— Ὁ κόμισ ὅμως ἠδύνατο νὰ εὕρῃ χορευτρίαν ἐπίσης διακεκριμένην καὶ ἥσσαν κινδυνώδεις τῆς μυθιστορικῆς ἐκείνης ἡρώδος παρετήρησεν ἡ κόρη τῆς χήρας, ἥτις ἐκάθητο ὡς μούμια ἐν τῇ γωνίᾳ.

— Πτωχὲ Τσερτοκόνσκη! Καὶ ὁ ἄλλος λέγεται, ὅτι μόλις εἶχε προεβιασθῇ σηματοφόρος.

— Ἦτο τόσῳ νέος, ὥστε δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὸν τρελλάνῃ. Εἶχε μεταβῇ ἐπ' ἀδείαν νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του.

— Τί φρίκη! Ἀναμφισβόλως ἡ πτωχὴ ἐκείνη κυρία δὲν θὰ ἐπιζήσῃ.

— Ἐγὼ, ἂν ἡ πριγγίπησα ἦτο θυγάτηρ μου, θὰ καθιστάμην παράφρων ἐκ τοῦ αἵσχους.

— Νὰ στερήσῃ πτωχὴν μητέρα τοῦ υἱοῦ της!

— Θεῖον τοῦ ἀνεψιοῦ του! τοῦτο ἀρκεῖ, διέκοψε φωνὴ ξηρά, ἦν ἀνεγνώρισα ὡς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ Γουροσλώφ. Δύναμαι νὰ σὰς βεβαιώσω, κυρίαί μου, ὅτι μόνος ὁ ὑπασπιστὴς ἐρονεύθη.

— Μπα! ἡ ὑπόθεσις δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, . . . ἐννοεῖται; Ἀλλως, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος σηματοφόρος δὲν ἦτο δὲ καὶ θαύματ' ἡ καρδίαν τόσῳ ἀκαταμάχητος. . . Ὅσον δὲ περὶ τῆς μονομαχίας. . .

— Ἐ! καὶ τί ἔχει ἡ μονομαχία; ἐπανελάθεν ὁ ἀξιωματικός. Τί εὐρίσκειται ἐν αὐτῇ ἀξιόμεινον; Ὅτι ἡ πριγγίπησα ἦτο ἡ αἰτία, . . . πιθανόν! . . . Ἀλλ' ὁ ὑπασπιστὴς ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του ἀνδρὸν τινα . . . ἀνευ τούτου. . .

Ὁ κόμισ Βετουκῶφ εἰσῆλθε:

— Καὶ παράδοξον μάλιστα ἀνάνδρον, κύριοι. Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν. Εἰς εἰκοσι βημάτων ἀπόστασιν, τὸν ἐπέτυχεν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου! . . .

— Ἐτρεμον ὡς κάλαμος, Μάρσα, ἀλλ' ἤκουον ἀπλήστως.

— Ὡ! εἶμαι λίαν μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ πιστεύσω ὅτι ἦτο ἀνάνδρος, ἐπανελάθεν ὁ Ροσθλάνς, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα

εἶναι λυπηρὸν καὶ ἰσως τελειώσῃ κακῶς. Ὁ θεὸς τοῦ φονευθέντος δὲν θὰ ἀφήσῃ νὰ λησμονηθῇ ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Ἐμνομάχησαν ἀνευ μαρτύρων. Λέγεται μάλιστα—καὶ ἐδῶ ἐχαμήλωσε τὴν φωνήν—ὅτι ὁ σηματοφόρος ἐρόνευσε τὸν ἀντίζηλόν του τῇ διαταγῇ αὐτῆς τῆς πριγγίπησας, ἥς ὁ ὑπασπιστὴς εἶχεν ἀνακλύσει τὰς μαγικὰς συνεντεύξεις.

Προσεπάθησα νὰ ἐγερθῶ, ἀλλὰ τὸ σῶμά μου ἦτο βαρὺ ὡς μόλυβδος. Τυχρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου μου, καὶ ἡσθάνομην τὸν νοῦν μου φεύγοντα. Νευρικός ἐρεθισμὸς μοὶ ἐπροξένει σπασμούς εἰς τὴν λάρυγγα, καὶ ἡσθάνομην μεγίστην ἐρεσιν νὰ ἐκτραγῶ εἰς καγχαμούς. Ἐδάκνων τὸ χειρόμακτρον ἰσχυρῶς, ὅπως πνίξω τὰς κραυγὰς, αἵτινες ἤρχοντο αὐτομάτως εἰς τὸ στόμα μου, καὶ ἐξηκολούθουν νὰ ἀκροῶμαι.

— Εἶναι ψευδές, ψευδέστατον, ἀνέκραζεν ὁ ἀξιωματικός. Ὁ Γουροσλώφ, αὐτὸς ὁ κατ' ἐξοχὴν τίμιος καὶ εὐλικρινὴς ἀνὴρ, μὲ διεβεβαίωσε. . . Ἄ! ὁ θεὸς εἶναι ὁ θέσας εἰς κυκλοφορίαν τὴν φήμην ταύτην. Εἰς τὸν διάβολον οἱ κατατρεμένοι θεοὶ!

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, ἐπανελάθεν ὁ Ροσθλάνς, ἡ πριγγίπησα εἶναι ἀρκετὰ ὠραία, ὥστε δύναται νὰ διατάξῃ ἐν ἐγκλήμα καὶ νὰ τὴν ὑπακούωσι.

Κατώρθωσα νὰ ἐγερθῶ, καὶ τοὶ ἐκλονίζοντο οἱ πόδες μου. Τὰ χεῖλη μου εἶχον ξηρανθῇ. Αἱ χεῖρές μου ἔτρεμον ἐκ τοῦ πυρετοῦ. Ἐβλεπον ἐμαυτὴν περιστοιχισμένην ὑπὸ ἐχθρῶν, ὡς ἐν ἀπαισίῳ ὄνειρῳ. Διὰ τῆς καρδίας ἐζήτουν τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἐσκεπτόμην: Ποῦ εἶναι λοιπὸν αὐτός; Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ πατήρ μου; . .

(Συνέχεια εἰς τὸ προτεχέο)

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

Μοὶ παρετήρησάν τινες ἐκ τῶν ἐχόντων τὴν ἐπιείκειαν νὰ ἀναγινώσκωσι τὰ ἔργα μου ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον, ἐάν ἐν τῇ ἐξεικονίσαι σκηνῶν τινῶν ὁ κάλαμός μου ἦτο ὀλιγώτερον ἀνεμμένος. Κυρία τις μάλιστα ἡ δεσποινίς, ἀγνοῶ, ἔσχε τὴν καλωσύνην καὶ νὰ μοὶ ἀπευθύνῃ ἐπιστολήν, δι' ἧς μοὶ ἐκάμνε τὴν αὐτὴν παρητήρησιν, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἀπεδεχόμην αὐτήν, διότι μοὶ τὴν ἐστείλεν ἀγαπῶντα ἀκολουθοῦσα μετ' ἐνδιαφέροντος πάν ὅτι γράφω. —Τοιαύτην ἔφερεν ὑπογραφὴν ἡ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας ἡ δεσποινίδος.

Πρὸς τοὺτους πάντας, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τὴν συμπαθεῖ ἀγνώστον φίλην, ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος, νομίζω καλόν, ἵνα μὴ καταδικάζωμαι ἀναπολόγητος, νὰ εἶπω ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν τοιοῦτον εἶδους ἔργων δὲν εἶναι κυρίως ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν τῶν ἱεροκηρύκων.

Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἐνθυμοῦμαι ν' ἀνεγνώστᾳ που, πλὴν ἰσως ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἔργα τοιαῦτα, ἀπὸ ἀλαγμένα παραπλησίον σκηνῶν, καίτοι αἱ βάσεις αὐτῶν κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι ἠθικαί, πιθανόν δὲ καὶ οἱ συγγραφεῖς αὐτῶν, ἦττον εὐλικρινεῖς, νὰ μὴ λέγωσι τὴν σκάρην σκάρην. Ἀλλὰ πλὴν τούτου αἱ Ἀνατολικαὶ Μεθοπλαστικαὶ μου κύριον σκοπὸν προτίθενται τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν τοῦ μουσουλμανικοῦ βίου, ἐν δευτέρῳ λόγῳ τιθέμεναι τὴν διδασκαλίαν, ἥς τοσοῦτοι ἄλλοι ὑπάρχονσι ταρτοῦφοι καὶ ὑποκριταὶ κήρυκες, τὰς σκηνὰς δὲ ταύτας παρουσιάζω τοῖς ἀναγνώσταις μου ὅσον ἐνεστί μοι φυσικὰς, ἀκριβεῖς, πλήρεις καὶ κατὰ τὸ δυνατόν πλησίον τῆς ἀληθείας. Πᾶσα δ' ἐπὶ τούτων παρατήρησις, εἴ ποτε ὁ χρωστῆς μου δὲν διέγραφε καλῶς τὰς γραμμάς τῶν εἰκόνων τούτων, θὰ ἐγίνετο εὐμενῶς καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης ἀποδεκτὴ. Ἐπειτα δέ, ὡς ποῦμε καὶ τοῦ φτωχοῦ τὸ δίκην, κατὰ τὴν παροιμίαν, οἱ σεμνοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μου δὲν ἔχουσι καθ' ὅλα δίκαιον, ἐκφέροντες ἀπόφασιν μετὰ δίκην, εἰς ἣν δὲν προσέχουσι πολὺ. Ἀείποτε, διὰ παρενοθέσεως ἀγνωτέρων καὶ ἀγνώτερων αἰσθημάτων, διὰ λύσεως ἀναλόγου, προσπαθῶ νὰ κολάσω τὸ ἀνεμμένον τῆς ὅλης ὑποθέσεως.

Μετὰ τὴν παρέμβασιν ταύτην, ἦν ὠφελὸν, νομίζω, πρὸς τοὺς μετὰ συμπαθείας ἀκολουθοῦντας τὴν πρόοδον τῆς παρούσης ἱστορίας, ἐπανερχομαι εἰς αὐτήν.

Ἡ ἐξακολουθοῦσα ἀδιαφορία τοῦ ζωγράφου παρώξυνεν ἐπὶ μᾶλλον τὸ φλογερὸν πάθος τῆς γυναίκος, ἥτις ὁσημέραι καθίστατο μᾶλλον τολμηρά.

Ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινα, διατελοῦσα ἐν μείζονι συγγύσει τοῦ νοῦ ἡ κατὰ τὰς προηγουμένας, ἐνῶ ὁ νέος κατεγίνετο ζωγράφος:

— Πέτρε! παιδί μου, Πέτρε! τῷ λέγει μετὰ φωνῆς, ἥς ὁ τρόμος προέβλεπεν ὅλην τὴν διαταράσσουσαν αὐτὴν ἐσωτερικὴν θύελλαν.

Ὁ νέος ἀνέγειρε τὴν κεφαλὴν ἐκθαμβος ἐπὶ τῷ ἀλλοκότῳ τῶν τῆς φωνῆς ἐκείνης.

Εἶδε τὸ ἀλαδᾶστρινον πρόσωπον τῆς γυναικὸς ἐρυθρόν, καλόν. Ἐνόμισεν ὅτι, διαρρηγνυμένης τῆς λεπτῆς αὐτῆς καὶ λεῖας ἐπιδερμίδος, τὸ αἷμα τῆς γυναι-